

Næstvæd til Slagelse, da forelæa der noget, som jeg ikke rigtig veed, (hvad jeg skal falde, en Overenskomst eller en Aftale eller en Forudsætning, men der forelæa i hvert Fald noget af den Slags, det vil den højtærede Underrigsminister heller ikke benægte. Dette gif ud paa, at nu vedtog vi den første Part af det Lovforslag, som Ministeren da havde forelagt, og saa skulde vi senere se at vedtage den anden Part af Lovforslaget, og at Ministeren ikke skulde stille denne anden Part af sit Projekt anderledes eller større Hindringer i Vejen end den første Part af Projektet. Men det kan ikke nægtes, at § 7 er en Klods om Benet paa Lovforslaget. Ministeren har stillet dem, som muligvis af en eller anden Grund interessere sig mere for dette Lovforslag end for Næstvæd—Slagelsebanen, anderledes og under uheldigere Vilkaar, end han stillede dem, der i sin Tid af en eller anden Grund interesserede sig mere for Slagelse—Næstvædbanen end for Slagelse—Kallundborgbanen. Det er en Hindring, Ministeren søger at lægge dette Lovforslag i Vejen, en Anstødssten, hvorpaa Lovforslaget kan falde og ikke blive til noget. Og det kan jeg ikke tro, er Ministerens Mening, at dette Lovforslag skal staa og falde paa denne meget uheldige § 7; jeg tror det ikke, fordi, som jeg sagde før, det den Gang var Forudsætningen, at de samme Vilkaar, som laa til Grund for Næstvæd—Slagelsebanen, ogsaa skulde ligge til Grund for denne Bane, ført videre nord paa. Nu kan den ærede Minister nok sige: det er jo ogsaa det samme Grundlag, det er kun en anden Maade at tage Pengene paa; før tog man dem af Statskassen, nu vil man have et Laan. Det kan man sige i Teorien, men den ærede Minister vil indrømme, at Praxis er noget andet. Den ærede Minister veed lige saa godt som jeg, at en saadan Paragraf, som denne § 7, i Virkeligheden er det samme, som at sætte en Stopper for det Lovforslag, som Ministeren her har forelagt. Jeg haaber saa, at den højtærede Minister og det Udvalg, som kommer til at behandle Lovforslaget, vil stille sig venligt til de af mig fremdragne Punkter, særlig dette, at Kallundborg ikke blive forurettet ved dette Anlæg, og dette, at det bliver staaet fast, at det virkelige ogsaa skal være en Forbindelsesbane, hvad Ministeren jo ogsaa har forudsat i sin Betænkning, og dette, at vi ikke behøve noget nyt Laan: for at faa denne Bane i Orden. Det er kun Smaastillinger, det drejer sig om, henført til Statskassen — det er kun 1 eller 1½ Million, der er Tale om — og det er jo en forunderlig Maade, naar en

Stat skal optage et Statslaan, saa at optage et Laan paa halvanden Million Kr. Enten mangler den Stat ikke Penge, eller ogsaa sørger den for at faa noget mere. Jeg haaber, som sagt, at saavel Ministeren som Udvalget vil tage mine Indvendinger mod Lovforslaget under venlig Overvejelse, thi det kan ikke nægtes, at Banens Bygning, ikke Lovforslagets Vedtagelse, men selve Baneprojektets Udførelse vil vel nok afhænge lidt af, om der bliver taget en lille Smule Hensyn til, hvad jeg her har udtalt eller ikke.

Tauber: Jeg vil rette en Tak til den højtærede Minister, fordi han fuldstændig ærlig og loyalt har fulgt alle Aftaler med Hensyn til denne Bane, hvad Retningslinien angaar. Det Punkt, som den ærede sidste Taler berørte i Slutningen af sit Foredrag, skal jeg senere komme til; i saa Henseende skal jeg ikke nægte, at jeg er enig i, hvad den sidste ærede Taler udtalte. Jeg skal først holde mig til Retningslinien. I den Henseende have vi hørt fra to forskellige Talere fra Holbæk Amt udtalt Ønsket om at drage den ene Linie mere mod Ost og fra den anden Ønsket om at faa den mere mod Vest. Naar den ærede Minister har foreslaaet en Linie, som gaar mellem de to Retninger, som de to ærede Talere have taget Ordet for, saa tror jeg, at den ærede Minister har truffet det rette. Det er ikke alene en Middelvej, men det er vistnok ogsaa den rette Middelvej, som den ærede Minister har betraadt. Det er ikke blot min Anskuelse, men det er ogsaa min Valgtreds' Anskuelse, jeg udtaler i saa Henseende. Men, som det allerede er blevet fremhævet, ogsaa Holbæk Amtsraad, der repræsenterer samtlige Dele af Amtet, har i 1887 erklæret sig netop for den Linie, som den meget ærede Minister har foreslaaet, og som har faaet Tilslutning i det andet Ting. Hvad der tidligere har vanskeliggjort, at man kunde komme til et Resultat med Hensyn til Jærnbanelinien i Holbæk Amt, var Hensynet til den Strækning af Banen, som ligger Nord for den nuværende nordvestjællandske Linie, og den Del, som ligger Syd for den. Man tænkte sig ikke Muligheden af, at Holbæk Amts Jærnbane kunde tilfredsstilles paa anden Maade end ved en Linie, som stødte Nord og Syd fra sammen i samme Punkt paa Nordvestbanen. Det er denne Bestræbelse, som Holbæk Amtsraad ved sin Erklæring af 1887 har bragt ud af Verden, tør jeg sige, idet Holbæk Amtsraad meget rigtig gjorde gældende, at Interesserne i den Del